

Андижон машинасозлик институту

11-Маъруза: ОЛИМНИНГ ПРОФЕССИОНАЛЛУШУВИ ВА ИЖТИМОЙ МАСЪУЛИЯТИ

*Lecture 11_ Professionalism and social
responsibility of the scientist.*

Маърузачи: фалсафа фанлари номзоди,
доцент – Зулфияхон Арипова

Режа

1. Илмий тадқиқотда эркинлик ва ижтимоий назорат
2. Нейтрализм ва ижтимоий масъулият
3. Илмий ва интеллектуал элита
4. Ҳозирги замон олимнинг портрети

Илмий тадқиқотда эркинлик ва ижтимоий назорат

Фан «ҳаваскорлик» машғулоти бўлган даврда у асосан адабий меҳнат билан боғлиқ мавзулар билан чекланган, кенг кўламли ва қимматбаҳо тадқиқотларни талаб қилмаган. Аммо у хўжалик фаолиятида амалий наф кўриш учун маблағлар киритиладиган ижтимоий меҳнат тармоғига айлангач, вазият ўзгарди. Тадқиқотлар буюртмага мувофиқ бажарила бошлади. Илмий тадқиқотларнинг мавзуларини белгилаш олимлар ихтиёридан чиқди. Фанни ривожлантиришнинг устувор йўналишларини танлаш ва илмий меҳнатга баҳо бериш фандан узоқ одамлар қўлига тушди. Бундан энг аввало фундаментал фан жабр кўрди, чунки унга ажратиладиган маблағлар камайди, ундан кадрлар кетиб қола бошлади, унинг обрўси пасайди. Аммо гап шунинг ўзидагина эмас.

Фан тизими тўлалигича ҳокимият ва маблағларни ўз қўлида жамлаган одамлар ихтиёрига ўтди. Олимлар нимани буюришса, шуни бажарадиган ёлланма касб эгалари билан бир қаторга қўйилдилар. Бу уларнинг қаршилиги ва норозилигига сабаб бўлди.

Илмий ҳамжамиятда фаннинг эркинлиги тамойили кенг эътироф этилади. Бу тамойил тарафдорлари фан ўз ривожланиш мантиқига эга эканлигини ва унинг шу жумладан ижтимоий фойдалилик нуқтаи назаридан ҳам энг муҳим ва истиқболи порлоқ бўлган йўналишларини фақат мутахассислар, профессионал олимларгина тўғри белгилашлари мумкинлигини, фан имкониятларини, унинг ютуқларини ҳаётга жорий этиш йўллари баҳолашга улардан бошқа ҳеч ким қодир эмаслигини таъкидлайдилар.

Шунинг учун ҳам улар фаннинг ички ишларига жамият аралashi мумкин эмас, фанни ривожлантириш ҳақида қарорлар қабул қилиш жараёнидан илмга дахлдор бўлмаган одамлар чиқарилиши лозим, олимлар билимларни ижтимоий фондлар ёрдамида, лекин сиртдан аралашувларсиз ривожлантириш ҳуқуқига эга бўлишлари даркор, деб ҳисоблайдилар.

Олимларга тадқиқот фаолияти эркинлиги, унинг муаммоларини мустақил танлаш, фанни ривожлантириш учун мўлжалланган ресурслар қайси илмий муаммоларга ва қай тарзда сарфланиши лозимлигини ҳал қилиш имконияти берилиши керак. Акс ҳолда фан имкониятларидан амалда тўлақонли фойдаланилмайди.

Бунга жавобан фаннинг эркинлиги ғоясининг муҳолифлари илмий фаолият устидан ижтимоий назорат тамойилини илгари сурадилар. Уларнинг фикрича, илмий ҳамжамият фанни ривожлантиришга фақат ўз ички иши сифатида қарайдиган «секта»га айланиб қолмаслиги керак. Агар олимларга илмий тадқиқотларнинг мақсад ва йўналишларини мустақил белгилаш ҳуқуқи берилса, улар «зиёкор» мақсадларга эришиш кетидан қувиб, «унумдор» мақсадларни бутунлай унутишлари мумкин. Бу ҳолда фан олимлар қўлида ўз қизиқишларини ғазна ҳисобига қондириш воситасига айланиши мумкин. Ҳамонки жамият фанни маблағ билан таъминлар экан, у фаннинг ривожланиш жараёнини назорат қилишга ҳақлидир.

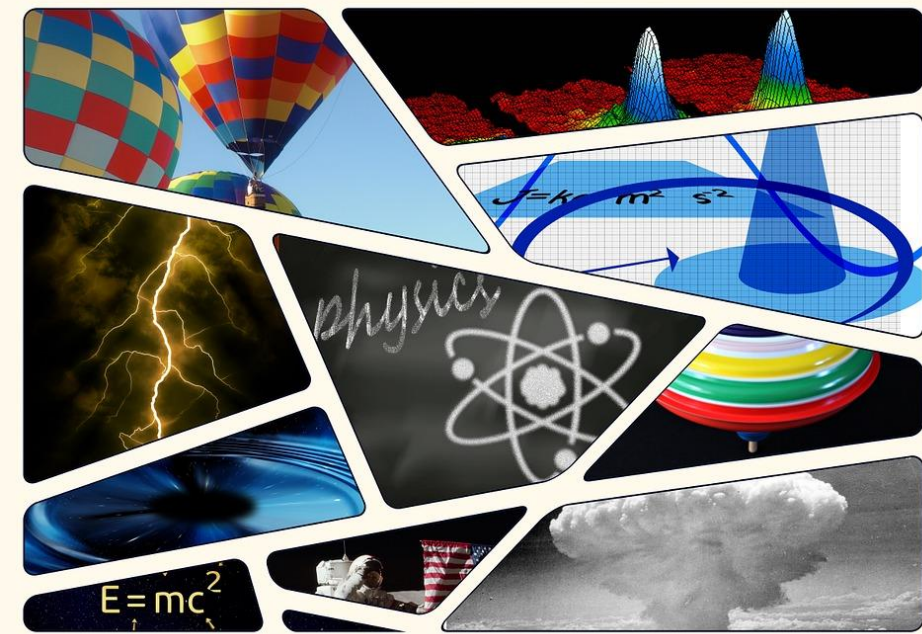

Фаннинг дифференциациялашуви ўз-ўзидан аксарият олимларни тор мутахассисларга айлантиради. Улар ўз соҳасида билимдон бўлганлари ҳолда, ижтимоий эҳтиёжларни ва амалий ҳаётда, ишлаб чиқариш, иқтисодиёт ва сиёсатда юзага келаётган вазифаларни лозим даражада баҳолай олмайдилар. Жамият ижтимоий буюртма механизми орқали олимларнинг кучларини жамият учун амалий нуқтаи назардан айниқса муҳим бўлган вазифаларни ечишга йўналтириши лозим.

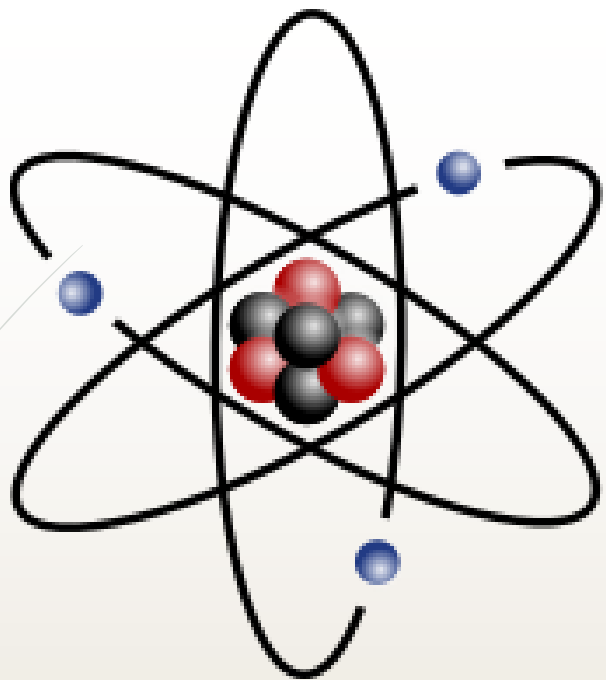
Фанни ривожлантиришга маблағлар берар экан, жамият бу маблағлар нимага сарфланишини белгилаш имкониятиги эга бўлиши керак. Ижтимоий назоратсиз фандан жамият учун фойдали наф кўрилишини таъминлаш мумкин эмас.

Ҳозирги даврда фанининг эркинлиги ва унинг устидан ижтимоий назорат ўрнатиш ўртасидаги зиддият одатда фанни ривожлантириш масалаларини ҳал қилишга олимларни ҳам, амалиёт ходимларини ҳам жалб қилиш йўли билан ечилади.

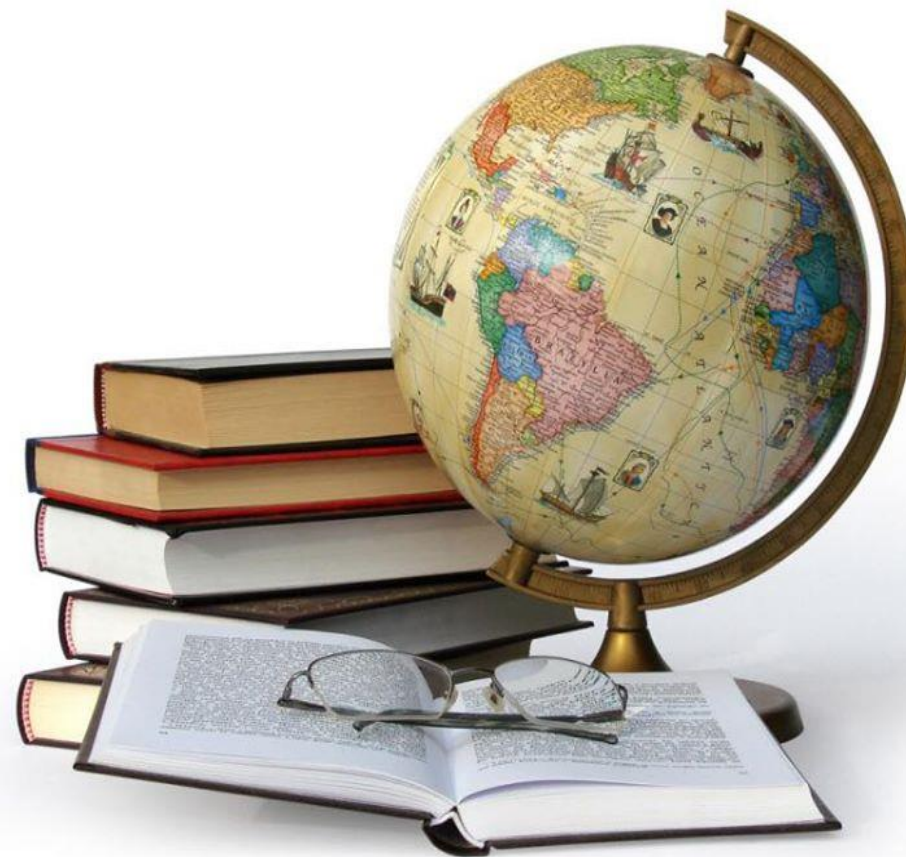
Кўпинча бу масалаларни улар айти шу мақсадда тузиладиган коллегиял органлар, экспертиза ҳайъатлари ва маслаҳат кенгашларида баҳамжиҳат ҳал қиладилар. Аммо, шунга қарамай, мазкур принциплар ўртасидаги зиддият йўқолгани йўқ, у конкрет масалаларни ечишда ушбу принципларнинг тарафдорлари ўртасидаги тўқнашув жойи бўлиб қолаётир. Вақти-вақти билан, одамларга муайян хавф туғдириши мумкин бўлган ёки жамиятнинг ахлоқий меъёрлари ва маданий анъаналари билан тўқнашувчи илмий тадқиқотлар ҳақида гап борганида, мазкур зиддият айниқса кескин тус олади.

Ҳозирги вақтда қизгин баҳс-мунозараларга сабаб бўлаётган масалалардан бири – бу олимлар тадқиқотларнинг мақсад ва воситаларини танлашда тўла эркин бўлишлари керакми ёки жамият бу эркинликни бирон-бир тарзда чеклаши зарурми, деган масаладир.

Айримлар илмий билимлар бизга қай даражада хавфли ёки зарарли бўлиб туюлмасин, уларнинг ривожланиш жараёнига тўсқинлик қилиш мумкин эмас, деб ҳисоблайдилар. Уларнинг фикрича, инсониятга хос бўлган билимларни кенгайтиришга интилишни тўхтатиш мумкин эмас. Илмий билим эса ўз-ўзича зарарли бўла олмайди: зарар фақат ундан ёмон ниятда фойдаланилиши оқибатида келиб чиқиши мумкин. Жамият билимдан айти шундай фойдаланиш ҳолларини тўхтатиши лозим.

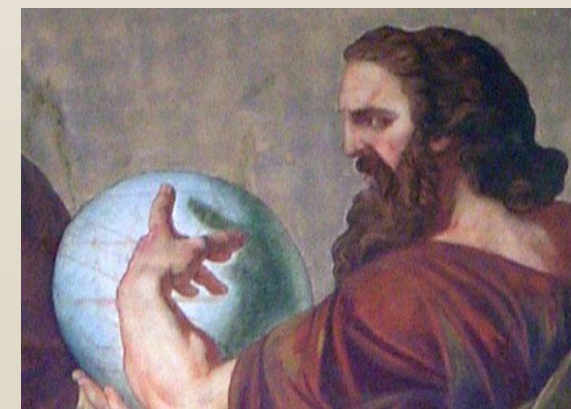
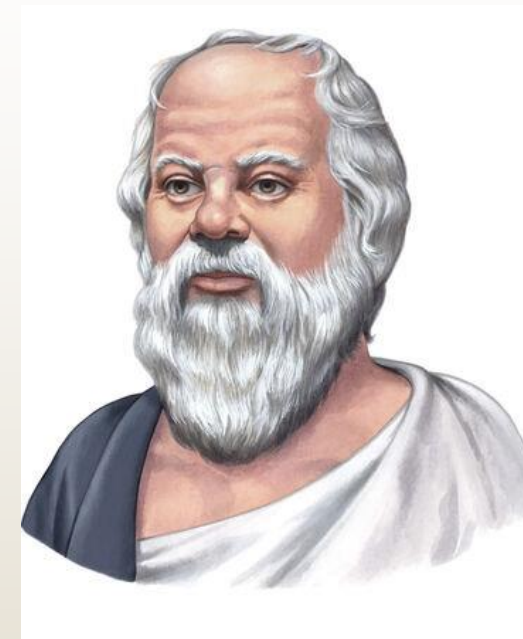
Бошқа бир гуруҳ олимлар илмий тадқиқотларнинг мавзуларини танлаш эркинлиги ҳеч бўлмаса уларнинг қимматлиги туфайли чекланиши лозим, деб ҳисоблайдилар. Жамият олимларга ўз қизиқишларини қондириш учун жамоатнинг кўп миқдордаги маблағларини сарфлаш имкониятини бера олмайди. Аммо энг муҳими – фанда инсонийликка ва ахлоқий меъёрларга зид бўлган тадқиқот методлари ва воситалари тақиқланиши, оқибатлари инсониятнинг мавжудлигига бирон-бир тарзда таҳдид соладиган, экологик, ижтимоий, генетик ва бошқа хил ҳалокатларга олиб келиши мумкин бўлган экспериментлар йўл қўйиб бўлмайдиган бир ҳол деб эътироф этилиши лозим.

Нейтрализм ва ижтимоий масъулият

Фан фалсафадан ҳали ажралиб чиқмаган даврда унинг ижтимоий-маданий мазмунини асосан илмий билимларнинг билиш-дунёқарашга доир ва мафкуравий аҳамиятида кўрганлар. Олимлар маданий анъаналар ва сиёсий-мафкуравий мўлжаллар тазйиқи остида яшаганлар ва фаолият кўрсатганлар, жамият (давлат, жамоатчилик фикри) уларнинг динга, черковга ва ҳукуматга нисбатан хайрихоҳлигини кузатиб борган.

Антик демократия андозаси саналган давлат – Афинада Анаксагор ва Суқрот ўз ноанъанавий қарашлари учун жазога тортилган, Ўрта асрларда эса «дахриёна» фикрларни ривожлантиришга журъат этганлар қаттиқ таъқибга дучор бўлганлар.

Уйғониш даврида фан илоҳий схоластика ва фалсафий мушоҳадалар доирасидан чиқиб, диний ақидаларга боғлиқ бўлмаган ҳақиқатга доир изланишларнинг қалтис йўлига киргач, олимлар эркин илмий изланиш ўзлари шаккокликда айбланишларига олиб келиши мумкинлиги билан ҳисоблашишга мажбур бўлдилар.

«Шаклланаётган янги фан учун ижтимоий-маданий ва сиёсий ҳаётнинг уч соҳаси – дин, ахлоқ ва давлат ҳокимияти айниқса хавфли эди. Янги фаннинг мазкур соҳалар билан муносабатларидаги кескинликни пасайтириш талаб этиларди».

Бу масаланинг ечими нейтрализм тамойилида топилди. Мазкур тамойил Лондон қироллик жамияти Низомида баён этилган: фан динга ҳам, ахлоққа ҳам, сиёсатга ҳам аралашмайди. Аммо фан ривожланишининг навбатдаги, классик босқичидаёқ илмий ҳамжамиятда икки тенденция ўртасида тафовут юзага келди.

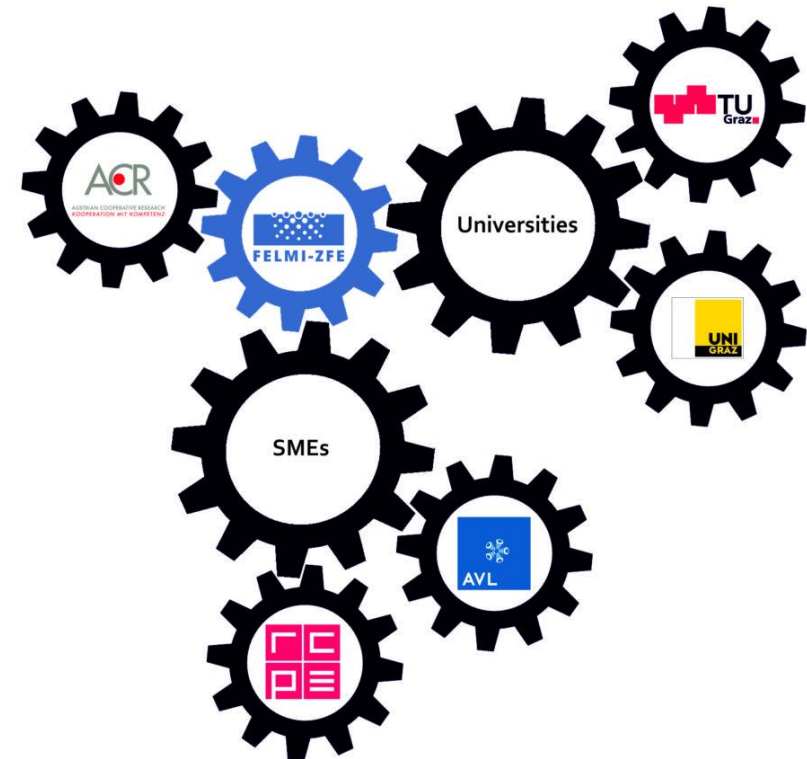
Бу тенденциялардан бири **нейтрализм** анъанасини давом эттиради ва фан муаммоларини мафкура, дин, сиёсат ва ахлоқ муаммоларидан ажратишни назарда тутди. Олим ўзи билан шуғулланиши – ўрганиши, кашф этиши, ишлаб чиқиши, лойиҳалашни лозим. Унинг тадқиқотлари, кашфиётлари, ишланмалари ва лойиҳаларининг натижалари амалда қандай қўлланилиши фан чегарасидан ташқаридаги масаладир.

Уни ечиш масъулияти фанга ёки олимларга эмас, балки мазкур масала юзасидан қарорлар қабул қилиш ҳуқуқи ва ҳокимиятига эга бўлганларга юклатилади.

Нейтрализм нуқтаи назари замирида илмий билимнинг табиатан қадрият эмаслиги ҳақидаги назария ётади. Бу назарияга мувофиқ, илмий билим фақат дескриптив (тавсифловчи) ва проскриптив (буюрувчи) иборалар сифатида таърифланиши мумкин, қадриятларга доир иборалар (яъни бирор нарсанинг инсон учун қиммати ҳақидаги мулоҳазалар) фан ваколатига кирмайди ва илмий билимда мавжуд бўлиши мумкин эмас.

Иккинчи тенденция олимнинг ижтимоий масъулияти тамойили илгари сурилиши билан боғлиқ. Бу тамойилга мувофиқ, олим ўз илмий фаолиятининг методлари ва мақсадлари учун ҳам, унинг натижалари ва оқибатлари учун ҳам жамият олдида жавобгар бўлиши инсоният олдидаги масъулиятни ҳис қилиши лозим.

Ҳамонки фан ўз кашфиётлари жамиятга келтирадиган фойдани ўз хизмати деб билар экан, у мазкур кашфиётларнинг зарарли оқибатларида ўзини айбдор деб ҳам билиши керак. Олимнинг нейтраллиги унинг илмий ҳақиқатга амал қилиш, муайян қадриятлар ва ижтимоий-маданий (мафкуравий, диний, эстетик, сиёсий, ахлоқий ва бошқа) мўлжалларга ўз муносабатидан қатъи назар, бу ҳақиқатни ҳимоя қилишга интилиши билангина чекланиши лозим. Аммо олим фан ютуқларидан қандай фойдаланилаётганига бир чеккада қўл қовуштириб қараб туриши мумкин эмас. У ўзига берилаётган ижтимоий буюртмага аскар ўз бошлиғининг буйруғига қарагандек муносабатда бўла олмайди.

Ҳамонки илмий тадқиқотлар олиб келиши мумкин бўлган оқибатларни ҳеч ким олимлардан яхшироқ баҳолай олмас экан, бу уларга илмий кашфиётлардан ғайриинсоний мақсадларда фойдаланилмаслигига эришиш мажбуриятини юклайди.

Бундан ташқари, ўз илмий фаолиятининг мақсадлари ва методларига олимларнинг ўзлари ахлоқий нуқтаи назардан баҳо беришлари, ахлоқий меъёрларни бузиш билан боғлиқ бўлган тадқиқотлардан воз кечишлари лозим. Олим ўз тадқиқотларининг ғайриинсонийлиги ва улардан фойдаланиш учун жавобгарликни тўлалигича ишни буюртма қилган ва унга ҳақ тўлаган ижтимоий кучлар, ҳукуматлар, фирмалар ёки айрим шахсларга юклашга ҳақли эмас.

Албатта, йирик илмий кашфиётнинг барча оқибатларини ҳам олдиндан айтиб бўлмайди. Уларни баҳолашда келишмовчиликлар ва хатолар бўлиши мумкин. Илмий тадқиқотнинг мақсадлари ва методларига берилган ахлоқий баҳо ҳам баҳсли бўлиши мумкин.

Аммо бу ҳол бундай баҳоларни бериш ва улар учун ижтимоий жавобгар бўлиш мажбуриятини олимлар зиммасидан соқит этмайди.

Олимларнинг ижтимоий масъулияти масаласи атом қуроли яратилиши муносабати билан айниқса долзарб аҳамият касб этди. Эндиликда фан ютуқлари экологик ёки бошқа хил ҳалокатларни келтириб чиқариши мумкин бўлган ҳар бир ҳолда ушбу масала кўтарилади. Ҳозирги вақтда олимларнинг ижтимоий масъулияти ғояси умумэътироф этилмоқда.

Илмий элита ва интеллектуаллар

Илмий элита ва интеллектуаллар илмий муҳитнинг алоҳида типини ташкил этади.

Илмий элита ва интеллектуаллар – интеллектуал мулк бунёдкорлари. Интеллектуал мулкнинг ўзини умуман олганда келиб чиқиши мазкур олим ёки илмий жамоа меҳнати билан боғлиқ бўлган билим ва ахборотга мулк сифатида эгаллик қилиш ҳуқуқи деб таърифлаш мумкин.

Элита (лотинча «eligo» сўзидан) «танлаш» деган маънони англатади. Ўз-ўзидан равшанки, зиёлиларнинг ранг-баранг қатламида уларнинг сара нусхалари ва типажлари алоҳида ажралиб туради.

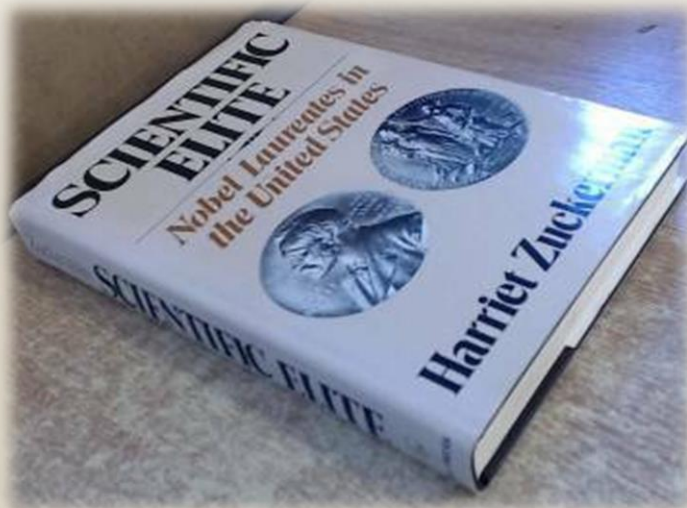

Интеллектуал элита маънавий бойликлар бунёдкорлари, профессионал ҳамжамият тан олган атоқли назариячилар, муҳандислар ва тиббиётчиларни ўз ичига олувчи жамият гултожи, десак, муболаға бўлмайди.

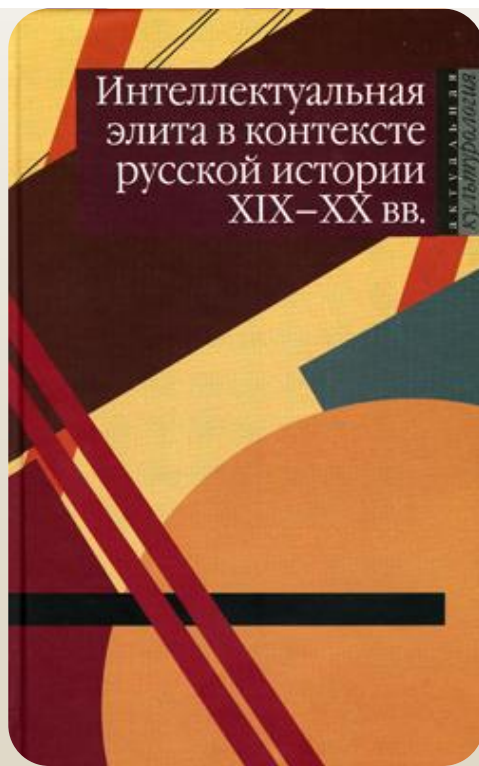
Суперинтеллектуал элита инсон фаолияти барча жабҳаларининг илмий ривожланишига жуда катта шахсий ҳисса қўшган олимларнинг кичик гуруҳидир. Суперинтеллектуал элитага Нобель мукофоти соҳиблари киритилади.

(Шуни таъкидлаш жоизки, 27 ноябрь 1895 йилда Альфред Нобель 31 млн швед крони(ҳозир бу 1,5 млрд швед крони) миқдорида келгусида физика, кимё, физиология ва тиббиёт, адабиёт, соҳаларида энг ноёб ихтиро ва кашфиётлар муаллифларини дунёда тинчликни сақлаш бўйича фидокорона меҳнат олиб бораётган шахсларни тақдирлаш учун маблағни васият қилиб қолдирган. 1901- 2009 йилгача дунёнинг энг нуфузли Нобель мукофотига жами 835та олим сазовор бўлган. 1969 йилдан иқтисодиёт соҳасида эришилган ютуқлар учун ҳам Нобель мукофоти берилиши жорий қилинди. Ушбу мукофот билан 39та аёл 40 марта тақдирланганлиги аёлларнинг ҳам ижтимоий фаоллашаётганлиги ифодасидир. Кейинги 10 йилликда ҳар бир йўналиш бўйича 2000 дан ортиқ талабгорларнинг номзоди кўрсатилаётганлиги биринчидан мукофотнинг нуфузи ошаётганлигидан, иккинчидан унга муносиб талабгорларнинг сони ошаётганлигидан далолатдир.)

Элита кўп сонли бўлмайди. Унинг нуфузи миқдор омилининг таъсири билан боғлиқ эмас. Шу сабабли аҳолининг энг кўп моддий бойликларни ўзлаштирган қисми эмас, балки интеллектуал элитагина ҳақиқий элита бўлиши мумкин. Айрим мутафаккирлар, масалан, Рене Генон ҳақиқий элита тушунчасини бутун табиат билан уйғунликда иш кўрувчи, соф интеллектуаллик ва маънавиятни ўзида мужассамлаштирган маънавий элитанинг шаклланиши билан боғлайди. Умуман олганда, интеллектуал элита элитар бўлмаслиги ҳам мумкин. Бу қарама-қаршилик бозор иқтисодиётининг, айниқса унинг элита ўзига муносиб ҳаётни таъминлаши мушкул бўлган дастлабки босқичлари оқибатидир.

Ўтган давр адабиётларида интеллектуал элита муаммосини муҳокама қилишга йўл қўйилмаган. Марксиз-ленинизм мафкуриси элиталар назариясининг илмийликка зид хусусиятини тўла фош этган, деб ҳисобланган. Шу сабабли у мазкур атамадан фойдаланмаган. Элитанинг қабул қилиниши иерархиявийликнинг қабул қилинишига сабаб бўлади. Бугунги кунда мазкур ҳодисанинг мақоми ва интеллектуал аҳамияти тан олинган.

Интеллектуал элита танқидий тафаккури, мустақил фикрлаши билан тавсифланади. Катта қобилиятга эгаллик эмпирик мезон бўлиб хизмат қилади. Интеллектуал элита масалаларини ўрганишга бағишланган жамоа монография муаллифлари қайд этганидек, «туғма қобилият ўз ҳолича ҳеч нарсани ҳал қилмайди. Бу қобилиятни ривожлантириш лозим. Бунга фақат маълумот олиш, илмий билимлар ва методологияни ўзлаштириш йўли билан эришилади. Шунингдек, қулай умумий маданий муҳит ва индивидлар ижтимоий ҳаётининг яхши шарт-шароитлари ҳам зарур. Ниҳоят, омад деб аташ одат тусини олган муайян ҳолатларнинг қулай кесишуви керак».

Тадқиқотчилар интеллектуал элита типологиясини тавсифлар эканлар, баъзан «прометейлар» ва «синтетиклар» атамаларига мурожаат этадилар. Бу номлар моҳияти интуиция даражасида аниқ

Прометейлар – бу янги тушунчалар, назариялар, янги фикрлаш услубларининг бунёдкорлари.

Синтетиклар умумлаштирувчи хусусиятга эга кашфиётлар қилишга мойил бўладилар.

Интеллектуал элитага мансубликнинг энг диққатга сазовор кўрсаткичи кашфиёт ёки таълимотга стихияли тарзда унинг муаллифи номи берилишидир. (Масалан, Рентген нурлари, Дальтон касаллиги, Боткин касаллиги, Лобачевский геометрияси, Фридман нурлари). Интеллектуал элитанинг ҳамма вакилларига улар фаолиятининг барча даврларида юқори даражада маҳсулдорлик хосдир. Интеллектуал элита ўта фаоллигининг икки даври кўп кузатилади. Биринчи давр 32-36 ёшга, иккинчиси – 42-46 ёшга тўғри келади.

Интеллектуал элита – зиёлиларнинг туғма эмас, балки функционал типли. У ўз зиммасига юкланган жамиятнинг маънавий ва интеллектуал ривожланишини таъминлаш функцияси билан боғлиқ.

Мазкур қатламнинг ўзига хос хусусиятлари жумласига унинг очиқлигини киритиш мумкин. Зиёлиларнинг айнан иқтидорли вакиллари интеллектуал элита сафини тўлдирадилар. Зиёлиларнинг у ёки бу вакилини интеллектуал элитага мансуб деб топиш масаласини ҳал қилишда айрим зарур белгиларга ишора қилувчи методикалар мавжуд.

Бундай белгилар сифатида қуйидагилар таклиф қилинади:

- ❖ муайян олим фанлар академияси, илмий муассасалар ва жамиятларга ҳақиқий аъзо, мухбир аъзо ёки фахрий аъзо этиб сайлангани;
- ❖ илмий фаолият учун мукофот ва медалларга сазовор бўлганлик;
- ❖ махсус биографик маълумотномалар ва энциклопедияларга киритилганлик;
- ❖ илмий нуфузи катта бўлган нашрларнинг таҳрир ҳайъатларида иштирок этиш;
- ❖ олимнинг асарлари жаҳон илмий ҳамжамияти аъзолари томонидан юксак баҳоланиши ва улардан иқтибослар олиш индексининг юқорилиги.

Интеллектуал элитанинг онтопсихологияси ижодий ўсишни рағбатлантирувчи омилларнинг икки даражаси мавжудлигини кўрсатади.

Биринчи даража шахсий манфаатлар ва амбицияларга тўла стимуллардан иборат бўлиб, уларнинг орасида ўз имкониятларини рўёбга чиқариш эҳтиёжи, лидерликка интилиш муҳим ўрин тутди.

Иккинчи даража ижтимоий аҳамиятга молик рағбатлантирувчи омиллар билан белгиланади. Бу ерда айрим фаолият жабҳаларининг устунлиги, умуман жамият ёки унинг айрим тузилмалари манфаатлари ўз ролини ўйнайди.

Унда ижодкор шахснинг аҳамиятига урғу бериш, ижодни тарғиб қилишнинг ҳар хил имкониятларидан, шунингдек моддий стимуллар: грантлар, шахсий стипендиялар, бюджетдан молиялаштиришдан фойдаланилади. Ҳар қандай жамият ўз интеллектуал салоҳиятини ўстиришдан манфаатдор бўлиши лозим.

Олий таълим муассасаларида педагогик фаолият олиб бориш билан бир қаторда муайян илмий мавзу бўйича мунтазам тадқиқот иши олиб борувчилар илм аҳлидир.

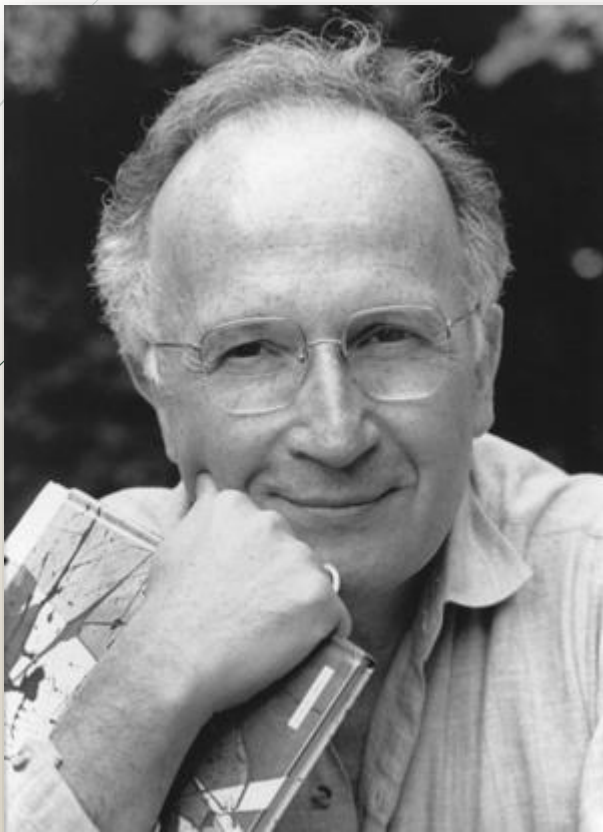
Илм аҳли (одамлари) вакиллари ўз фаолияти маҳсулларини олимлар жамоасига тақдим этиши, конференция ва давра суҳбатларида иштирок этиши ва пироворд натижада интеллектуал элита даражасига чиқиши мумкин.

«Илм аҳли» илмий изланишларнинг маҳсулларини фақат фан соҳасида тайёргарликка эга, билимдон одамларга беришлари мумкин. Тайёргарликка эга бўлмаган одамлар уларни ўзлаштира олмайдилар.

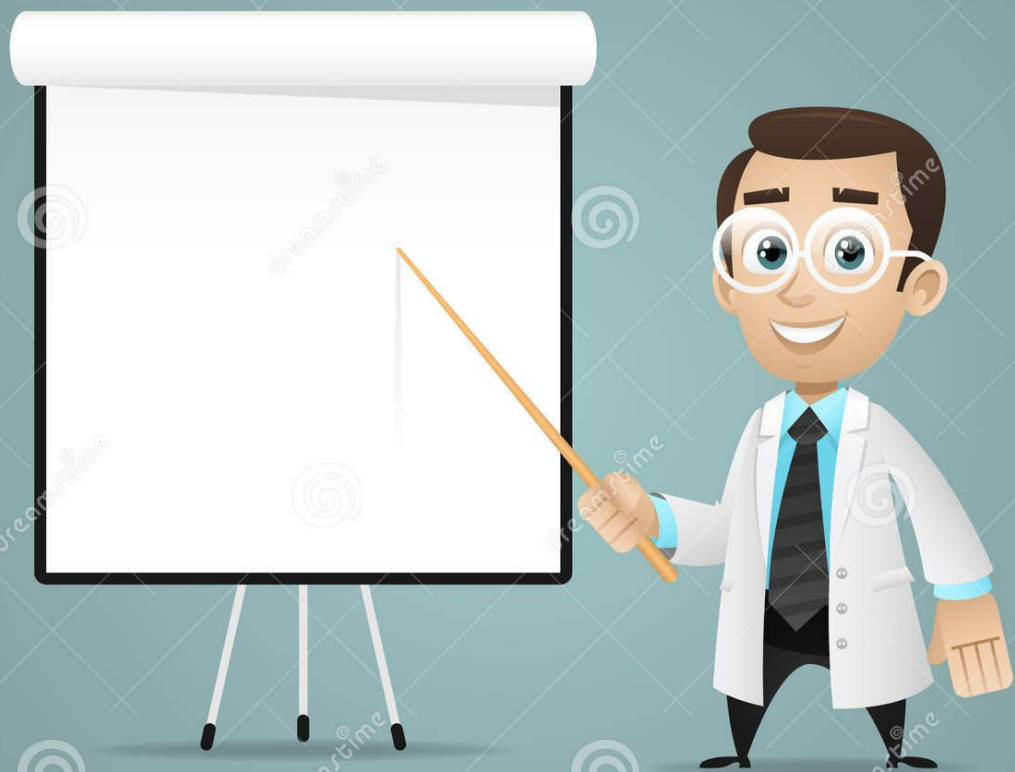
Шу нарса диққатга сазоворки, **«илм аҳли»** - олимлар бутун дунё бўйлаб тарқалган ва бутун инсониятга тегишли. Улар бир-бирини қидиради, бир-бири билан алоқа қилади. Олимларнинг учрашувлари ва мулоқотини таъминлаш шакллари ҳар хил ном билан аталади – булар семинарлар ва конференциялар, симпозиумлар ва конгресслар. Бироқ мулоқотнинг энг қулай ва кенг тарқалган йўли – олимларнинг илмий асарларини эълон қилиш. Махфий ишловларни ҳисобга олмаганда, ҳар бир олим муаммога нисбатан ўз ёндашуви, эришишга ўз ҳаётини бағишлаган натижалари билан бутун дунёни таништиришга ҳаракат қилади.

Ҳозирги замон олимнинг портрети

Пол Фейерабенд

Хўш, ҳозирги замон олими ким ва у қандай сифатларга эга? Пол Фейерабенд қаламига мансуб саҳифалар давримиз олимнинг ўзига хос хусусиятларини англаб етиш, унинг портретини яратишга қаратилган фалсафий ижоднинг ёрқин намунасидир. У ўз дўсти ва ҳамкасби Имре Лакатос образига мурожаат этиб, олим портретини яратади. Портрет жуда аниқ яратилган, чунки методологнинг асосий вазифаси ҳақиқатни кўрсатишдир. Замондошларининг хотираларига кўра, Пол Фейерабенднинг ўзи ҳазил-мутуйибага мойиллиги кучли, экстравагант шахс бўлган. У сохта тавозе ва ҳар хил дабдабозликлар устидан кулган. Танқидий кайфиятдаги шахс сифатида, у аёвсиз танқид тиғи остига олинган ва муқаррар тарзда ўзига нисбатан душманлик туйғуларини уйғотган.

Ҳозирги замон олимининг портрети қўйидагича: Ҳозирги давр олими энг баҳсли ғояларни виждони қийналмай ҳимоя қилишга қодир. У бирон-бир муассаса ва мафкурага нисбатан боқий муҳаббат ёки нафрат туйғуларини ҳис этмайди. Унинг мақсадлари барқарор бўлиши ёки мулоҳазалар, зеркиш, тажрибанинг ўзгариши ёки атрофдагиларда кучли таассурот қолдириш нияти таъсирида ўзгариши мумкин. У мақсадга ё бир ўзи, ё уюшган гуруҳ ёрдамида эришишга ҳаракат қилиши мумкин.

Бунда у ақл-идрок, эмоциялар, мутойиба, «жиддий манфаатдорлик позицияси» ва одамлар ўйлаб топган ҳар қандай воситалардан фойдаланиши мумкин. У доим универсал ғоялар ва универсал андозаларга очиқ-ойдин қарши чиқади. У илмий ҳалолликни шижоат билан ҳимоя қилишда ҳар қандай Нобель мукофоти соҳибидан ўзишга қодир.

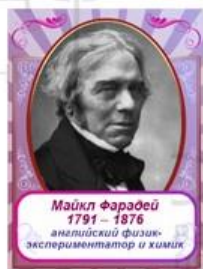
У Карлос Кастанеда тавсифлаган таомиллар, ҳодисалар ва кечинмаларга жуда қизиқади. Фейерабенд, олим ўзини табиат қонунлари билан боғлашга йўл қўймагани учунгина муваффақиятга эришади, деб эълон қилади. Олим конформизм йўлини бутунлай рад этади. Унинг тафаккурида ақл ва антиақл, маъно ва маъносизлик, мўлжал ва тасодиф, онг ва онгсизлик, инсонпарварлик ва антигуманизм яхлит ҳолда мужассамлашади. Баъзан у ўз оппонентларининг кайфиятини жуда аниқ тушунади, бироқ эмоционал, маънавий ва ижтимоий тизгинлардан нафратланиши ҳам мумкин. Хуллас, инсоният ва фанга фақат ўз иши билан шуғулланган одамларгина фойда келтиради.

Олим портретига яна шуни қўшимча қилиш лозимки, у ҳақиқатни ҳамма нарсадан устун қўяди, билим – ҳаётнинг олий инъоми, ҳақиқат ҳар қандай эътиқодлар, мафкуралар ва жамоатчилик фикридан муҳимроқ эканлиги, олимнинг вазифаси ҳақиқатни тарқиб қилишдан иборатлиги, демак, у шогирдлар ва издошларга эга бўлиши лозимлигига унинг ишончи комил. Коинот ва табиатнинг азалий муаммоларини ўрганар экан, у дунёнинг ўтинчини эшитмайди. Ҳақиқатни излаш, чексиз оламни «англаш сифатини ошириш»ни олим ўз ҳаётининг мазмуни деб ҳисоблайди.

Лайнус Карл Полинг
1901 – 1994
Выдающийся химик,
кристаллограф

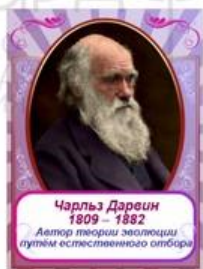
Майкл Фарадей
1791 – 1876
английский физик-
экспериментатор и химик

Эрнест Хемингуэй
1899 – 1961
Лауреат Нобелевской премии
по литературе 1954 года

Уильям Шекспир
1564 – 1616
Величайший писатель,
лучший драматург мира

Чарльз Дарвин
1809 – 1882
Автор теории эволюции
путём естественного отбора

Джеймс Кук
1728 – 1779
Совершил ряд
географических открытий

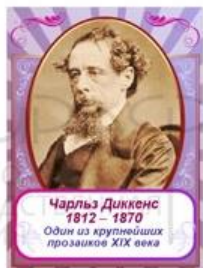
Давид Ливингстон
1813 – 1873
Шотландский миссионер,
исследователь Африки

Джеймс Клерк Максвелл
1831 – 1879
Британский физик,
математик и механик

Исаак Ньютон
1642 – 1727
Один из создателей
классической физики

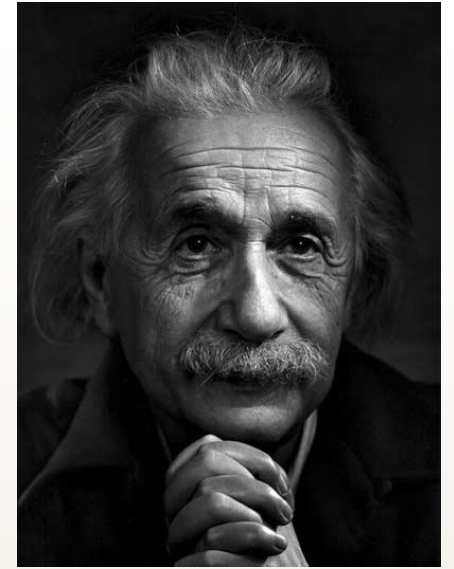
Чарльз Диккенс
1812 – 1870
Один из крупнейших
прозаиков XIX века

Дарҳақиқат, жонли мавжудот туғилиши билан англаш қобилиятига эга бўлади ва ўлганидан кейин ундан айрилади, бироқ англаш сифати инсон босиб ўтган ҳаёт йўли, унинг тажрибаси ва ўзлаштирган билимлар мажмуи билан белгиланади. Ҳар бир инсон ўз борлиғини англаш ва олам қонунларини тушуниб етишга интилишда эркиндир.

Дж.Холтон

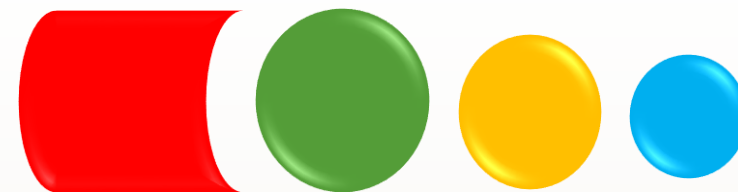
Ж.Холтон А.Эйнштейннинг олимни ҳаракатлантирувчи омиллар ҳақидаги фикрларига таяниб, қуйидаги моделни таклиф қилади: «Олим, мутафаккир ёки ижодкор тажрибада юзага келган дунёнинг тартибсизлигидан яшириниш учун оламнинг соддалаштирилган аниқ қиёфасини яратади ва унга ўз эмоционал ҳаётининг оғирлик марказини жойлаштиради».

А.Эйнштейн

Олим тадқиқот объекти яхлит ва тўлақонли эканлигига ўзини ишонтиради. Экспериментнинг қатъий белгиланган чегаралари узиб юборган объектнинг ўзаро алоқалари олинган натижаларга таъсир кўрсатмайдиган, иккинчи даражали деб баҳоланади. Олим объектни идеаллаштиришга мажбур бўлади, акс ҳолда у эксперимент ўтказа олмайди, яъни табиат олдига ўзи таърифлаган айрим саволларни қўйиб, уларга ўзини қаноатлантирувчи жавоблар ололмайди. Ҳамонки шундай экан, мазкур фаразлар асосида тузилган башорат ва прогнозлар тахминий хусусият касб этади. Олим табиатга аралашувнинг барча оқибатларини башорат қилишга қодир эмас.

Н.Гильберт ва М.Маклей томонидан олимлар фикрларининг таҳлили «Мулоҳазаларнинг вариантлилиги методологик камчиликлар оқибати эмас, балки уларнинг узвий хоссасидир», деган хулосага олиб келди.

Комплект
"Портреты великих
ученых-физиков"

Олимлар баъзан қўлланилаётган атамалар ва назарияларнинг аниқ-равшан кўриниб турган маъносини тушунишни хоҳламайдиган ўз ҳамкасбларининг хулқ-атворини ҳар хил баҳолайдилар. Олимлар ўз мойилликлари ва фикрларида ўта беқарор бўлиб, баъзан уларни ҳатто бутунлай қарама-қарши нуқтаи назар билан алмаштиришлари ва интеллектуал рақиблар томонига ўтишлари мумкин.

Натижада олим – ҳақиқат, ягона ва объектив ҳақиқат рицари, деган идеал шубҳа остида қолади. Агар баҳсда ҳақиқат туғилгудек бўлса, у ҳар хил фикрлар, қарама-қаршиликлар ва бир-бирини инкор этувчи нуқтаи назарларга қарамай, олимлар эришадиган муросаси мадора маҳсули ҳисобланади.

Хулосалар

Ҳар қандай ижодий фаолият, илмий тадқиқот ишининг натижаси муайян даражада инсон манфаатларини ҳимоя қилиш, инсонга хизмат қилишни кўзда тутиши унинг ижтимоий маданий йўналишини ўзида намоён этади.

Илмий фаолият ижтимоий масъулиятни талаб қилади, зеро ҳар қандай ихтиро жамият тараққиётини жадал ривожланишига муносиб ҳисса қўшишда ўз ифодасини топмоғи лозим.

Мурасага келиш олимлар ҳамжамиятининг ўзига хос омили, улар муносабатини давом эттиришнинг асосий кўрсаткичидир.

Илмий ва интеллектуал элита жамиятнинг кам сонли кишилари тўплами бўлиб, уларнинг ғоялари инсоният цивилизациясининг давомчилари сифатида намоён бўлади.

Адабиётлар:

1. Мирзиёев Ш.М. Қонун устуворлиги ва инсон манфаатларини таъминлаш- юрт тараққиёти ва халқ фаровонлигининг гарови. -Т.: Ўзбекистон, 2017.
2. Давронов З.Д. Илмий тадқиқот методологияси. -Т.: ТМИ, 2006.
3. Соифназаров И.С., Никитченко Г.В. Илмий ижод методологияси. -Т.: ТИУ, 2004.
4. Шермухамедова Н.А. Илмий тадқиқот методологияси.- Т.: Ахборот технологиялари. 2014.
5. 2017 – 2021 йилларда Ўзбекистон Республикасини ривожлантиришнинг бешта устувор йўналиши бўйича ҳаракатлар стратегияси. Ўзбекистон Республикаси Президентининг 2017 йил 7 февралдаги ПФ-4947-сонли Фармониغا 1-илова // <http://www.lex.uz>
6. Кравец А.С. Идеалы и идолы науки. – Воронеж, 1993. – С 63. Робертсон Д.С. Информационная технология. -М.: Прогресс, 1998. –С.24.
7. Кравец А.С. Идеалы и идолы науки. – Воронеж, 1993. – 55-б.
8. Фейерабенд П. Избранные произведения по методологии науки. – М., 1986. – 333-334-б.
9. Холтон Дж. Что такое антинаука // Вопросы философии. 1992. №2. – 127-б.
10. Вебер М. Избранные произведения. – М., 1990. – 709-711-б.

Эътиборингиз
учун раҳмат!